

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασιλ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Δύσκολη εξίσωση

Η υπόθεση των παρακολουθήσεων αποτελεί μια μεγάλη πρόκληση για την Ελληνική Δημοκρατία. Πρέπει ταυτόχρονα να επιτευχθούν τρεις στόχοι. Πρώτα απ' όλα να μάθουν οι Έλληνες πολίτες τι ακριβώς έχει συμβεί. Αν υπήρχαν επίσημες παρακολουθήσεις πολιτικών ή άλλων χωρίς αληθινή ή επαρκή στοιχεία και, επίσης, αν κάποιο κέντρο διεξήγε ανεπίσημες, παράνομες παρακολουθήσεις. Χρειαζόμαστε την αλήθεια, γιατί δεν μπορούν να μένουν γκρίζες ζώνες σε έναν τόσο ευαίσθητο τομέα.

Δεύτερος στόχος είναι να δούμε από την αρχή και με τη βοήθεια εμπειρών ειδικών τι πρέπει να αλλάξει στους μηχανισμούς συλλογής πληροφοριών. Όχι μόνο της ΕΥΠ, αλλά και της ΕΛ.ΑΣ. Εύκολες ή έτοιμες απαντήσεις δεν υπάρχουν.

Χρειαζόμαστε, ωστόσο, μεγάλη προσοχή. Επειδή είμαστε η χώρα της υπερβολής δεν πρέπει να πάμε στο άλλο άκρο, να θέσουμε βερμπαλιστικούς περιορισμούς, που θα συντάξουν άσχετοι με το αντικείμενο πανεπιστημιακοί. Η χώρα χρειάζεται να έχει έναν σοβαρό μηχανισμό πληροφοριών, που θα δουλεύει με κανόνες, επαγγελματισμό και δικλίδες ασφαλείας. Μην πάμε στο άλλο άκρο, όπου οι αρμόδιες υπηρεσίες θα πρέπει να λειτουργούν σαν τον Ερυθρό Σταυρό. Η ισορροπία είναι δύσκολη και ταλανίζει πολύ πιο ώριμες χώρες. Πρέπει, όμως, να βρεθεί.

Θα ήταν εξαιρετικά θετικό αν οι βασικοί πολιτικοί αρχηγοί συμφωνούσαν στο τι πρέπει να αλλάξει. Όχι για να ξεχαστεί τι συνέβη, αλλά για να πιστέψει επιτέλους ο Έλληνας πολίτης ότι κάτι αλλάζει και ότι ένα ζωτικό ζήτημα αντιμετωπίζεται από όλους υπεύθυνα και με αίσθηση εθνικής συνεννόησης.

Θα πρόσθετα και κάτι άλλο που πρέπει να αποφύγουμε: την αποσταθεροποίηση της χώρας και την κατρακύλα της σε μια σκοτεινή περίοδο λαοπλογίας, πολιτικής αστά-

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

θειας και καθίζησης. Είναι πολύ εύκολο να μπούμε σε μια αυτοκαταστροφική εσωστρέφεια, που θα μας πάει πολύ πίσω.

Και για να ξεκαθαρίσουμε κάτι: Οι ευθύνες πρέπει να αποδοθούν όπου ανήκουν. Η Ιστορία έχει αποδείξει πως η συγκάλυψη μπορεί να μεγαθύνει το όποιο προπατορικό αμάρτημα, όσο μικρό ή μεγάλο κι αν είναι. Το

κάνει λιγότερο συγκωρήσιμο και ανεκτό στο τέλος της ημέρας. Μπορούμε, λοιπόν, να προχωρήσουμε μπροστά μαθαίνοντας την αλήθεια, προστατεύοντας το ελληνικό κράτος από τον πλήρη ευνουχισμό του σε έναν κρίσιμο τομέα χωρίς ταυτόχρονα να γίνει η χώρα μπάχαλο; Ακούγεται πολύ δύσκολη αυτή η εξίσωση, γι' αυτό και θα είναι πολύ δύσκολο αυτό το φθινόπωρο...

DOCUMENTO Βαγγέλης Δεληπέτρος

Ποιος Μπτσοτάκης; Αυτός με τις υποκλοπές;

Αν θέλουμε να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους ελάχιστοι μέχρι τώρα στο εξωτερικό ασχολούνταν με το ποιος είναι ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, αν έφευγε εκδρομή κάθε τριήμερο, αν μίλαγε με εξωγίνους στον Υμηττό ή εάν οι ενσωματωμένοι στο σύστημά του δημοσιολογούντες τον θεωρούν Μωυσή, Τσόρτσιλ, τοπιάχ ή... μονομάχο.

Τις τελευταίες ημέρες όμως, όλο και περισσότεροι διεθνώς από αυτούς που παρακολουθούν συστηματικά τα σημαντικότερα ΜΜΕ έχουν άποψη και μάλιστα αρνητική για αυτόν τον Μπτσοτάκη στην Ελλάδα, τον πολιτικό που πιάστηκε να παρακολουθεί πολιτικούς και δημοσιογράφους, αυτόν που έστησε το δικό του Watergate, το ελληνικό σκάνδαλο παρακολουθήσεων.

Σχεδόν σε μια στιγμή όλο το «κόλπο» που έστηνε τόσα χρόνια με τη βοήθεια των πετσωμένων ΜΜΕ ο Μπτσοτάκης καταρρέει, σαν τα κάστρα που φτιάχνουν στην άμμο τα παιδιά και τα σκορπίζει το κύμα. Υποτίθεται ότι ήταν ηγέτης διεθνούς ακτινοβολίας. Που ενδιαφέρονταν για τη γνώμη του στο Βερολίνο, το Παρίσι και την Ουάσινγκτον. Αυτός που χειροκροτούσαν όρθιοι οι γερουσιαστές και οι βουλευτές των ΗΠΑ. Αυτός που είχαν σε μεγάλη υπόληψη στις Βρυξέλλες και στο ΝΑΤΟ. Αυτός που φοβούνται στη Μόσχα γιατί είναι με τη σωστή πλευρά της ιστορίας και το διατυμπανίζει.

Και ξαφνικά, με την αποκάλυψη ότι η επαγόμενη σε αυ-

τόν προσωπικά «Εθνική» υπηρεσία Πληροφοριών παρακολουθούσε αυτούς που ο ίδιος και το περιβάλλον του επέλεγαν και όχι αυτούς που θεωρητικά, συνταγματικά και λογικά, θα έπρεπε, είναι ένα τίποτα!

Είναι αυτός «με το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων που θυμίζει τις πιο σκοτεινές ημέρες της δικτατορίας». Και δεν το λέει κάποιος σκληρός αντιπολιτευόμενος αυτό αλλά ο βρετανικός... Guardian. Την ίδια ώρα μια διόλου τυχαία αμερικανική εφημερίδα, αυτή που αποκάλυψε το Watergate του Νίξον, ανοίγοντας τον δρόμο για να καταλήξει ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας, γράφει ότι ο Μπτσοτάκης είναι πλέον αυτός «που αγωνίζεται να αποκρούσει ένα διογκούμενο σκάνδαλο ενόψει των εκλογών του επόμενου έτους». Και η έγκυρη ευρωπαϊκή ιστοσελίδα Politico αναρωτιέται «ποιος είναι τελικά υπεύθυνος για τις ενέργειες μιας υπηρεσίας που βρίσκεται υπό τον άμεσο έλεγχο του Έλληνα πρωθυπουργού» και δημοσιεύει ρεπορτάζ που εξηγούν «Πώς η Ελλάδα έγινε το χειρότερο μέρος της Ευρώπης για την ελευθερία του Τύπου». Όποιος ανεβαίνει κατεβαίνει, όπως διδάσκει η ζωή αλλά και η ιστορία. Και συχνά όποιος ανέβηκε με τα ΜΜΕ να ανταγωνίζονται ποιο θα κάνει τον μεγαλύτερο θόρυβο, κατεβαίνει με πάταγο που δεν κρύβεται από τον ήχο των τζιτζικιών στα κακοστημένα διαγγέλματα. Τρεις ολόκληρες ημέρες προετοιμασίας, τόσοι Βλαστάρηδες,

τόσοι Σκέρτσοι και τόσοι Γεραπετρίτηδες, και δεν κατάφεραν να βάλουν πέντε λογικά επιχειρήματα στη σειρά για να κρύψουν ότι ο βασιλιάς (τους) είναι γυμνός. Τόση συζήτηση, τόσες τηλεδιασκέψεις, τόσες πρόβες, και τελικά κάθε φράση χειρότερη από την προηγούμενη, η μια διατύπωση γκρέμιζε την άλλη, και το συμπέρασμα ήταν αυτό που αντιλήφτηκε ο διεθνής Τύπος και άρχισε να γράφει τον πολιτικό επικήδειο της κυβέρνησης Μπτσοτάκη.

Τα βλέπουν αυτά οι πετσωμένοι και κάνουν την ύστατη προσπάθεια να σώσουν ό,τι σώζεται, κρύβοντας όσες διεθνείς αναφορές μπορούν και επικρίνοντας όσες κυκλοφόρησαν τόσο πολύ που ακόμα και αυτοί αδυνατούν να τις θάψουν. Και προσπαθούν οι κακόμοιροι να μας πείσουν ότι «οι συγκρίσεις με άλλες εποχές και άλλες καταστάσεις μπορεί να αποφέρουν πολιτικά οφέλη, αλλά επί της ουσίας είναι αντιπαραγωγικές».

Αλλά όλοι αυτοί που δεν εξηγούν τι σόι (κοινά) πολιτικά οφέλη έχουν ο Guardian, η Washington Post, οι New York Times, η Liberation και το Politico και γιατί είναι αντιπαραγωγική η συζήτηση για τη Δημοκρατία και τους κανόνες της και για το Σύνταγμα και την περιφρούρησή του, είναι καταδικασμένοι να ακολουθήσουν τον Κυριάκο Μπτσοτάκη στην πτώση του. Απλά, πέφτοντας μαζί του, θα είναι μεγαλύτερος ο απελευθερωτικός για όλους τους υπόλοιπους πάταγος.